

Arrest

nr. 285 223 van 22 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juli 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B.D.S.

Voorna(a)m(en): M.S.

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: Rio de Janeiro

Identificatienummer in het Rijksregister:[...]

verklaart te verblijven te: [...] thans onder voorstel van ambtshalve schrapping

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van zijn aanvraag van 03.06.2019 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 waardoor hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 11.12.2019. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg T.P.P.A. [...] zijn toenmalige wettelijk samenwonende partner met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister werd de verklaring van wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon in onderlinge overeenstemming beëindigd op 02.12.2021.

Overeenkomstig art. 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 23.03.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek kon niet worden betekend. De stad Mechelen Informeerde de DVZ op 21.06.2022 dat betrokkene werd uitgenodigd om onze brief te tekenen, maar dat hij zich nooit had aangeboden. Op 14.04.2022 werd het voorstel gedaan om betrokkene ambtshalve af te voeren bij gebrek aan gekend verblijfsadres. In ieder geval moet besloten worden dat betrokkene heeft verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen zijn nieuwe verblijfplaats door te geven, een tijdelijke afwezigheid te melden of een eventueel vertrek naar het buitenland aan te geven. Door toedoen van betrokkene kan aldus geen toepassing gemaakt worden van art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 05.10.2017. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds minstens 24.01.2020, datum waarop na controles op 6 verschillende tijdstippen, de politie noch betrokkene, noch de referentiepersoon kon aantreffen. Bij daaropvolgende controles op 20.02.2021 en 30.10.2021 kon betrokkene evenmin aangetroffen worden in de woning van de referentiepersoon. De heer T. gaf in februari 2021 nog aan dat betrokkene in het Antwerpse op een onbekend adres zou verblijven om de relatie te herstellen. Dat beide betrokkenen nog een minimum aan relatie zouden hebben gehad kan louter op basis van die verklaring niet worden aangetoond. Van personen die pogen hun relatie nog een kan te geven mag verwacht worden dat ze minstens van elkaar weten waar ze verblijven. Nergens blijkt uit het dossier dat betrokkene en de referentiepersoon na 24.01.2020 nog enige vorm van contact met mekaar hadden. Pas in december 2021 kwamen ze nog eens samen in Mechelen om de verklaring van wettelijke samenwoning te beëindigen, wat kan verklaard worden door het feit dat de heer T. plannen had om met zijn nieuwe partner een verklaring van samenwoning af te sluiten. Op 03.03.2022 heeft de heer T. dan ook een verklaring van wettelijke samenwoning ter registratie overgelegd met zijn nieuwe partner. Gezien het voorgaande kan redelijkerwijze besloten worden dat er reeds op 24.01.2020 geen sprake meer was van een gezinscel, noch van een minimum aan relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Zij zijn dus geenszins 3 wettelijk samenwonend geweest, (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met

haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging mee ris. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel . 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Verder dient er eveneens op gewezen te worden dat uit het dossier niet blijkt dat betrokkene werknemer of zelfstandige is in België, of voor zichzelf beschikt over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, of dat hij lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft sedert 03.06.2019 (datum bijlage 19ter) onafgebroken legaal in België, nu dus iets meer dan drie jaar, wat een relatief korte periode is. Voor zover betrokkene zou stellen reeds daarvoor in België te hebben verbleven, moet opgemerkt worden dat het hier gaat om periodes van illegaal verblijf of periodes waar betrokkene verblijfsaanvragen heeft ingediend dewelke geen gunstig gevolg hebben gekend. Uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen zonder positief gevolg kunnen echter geen rechten worden geput.

Betrokkene verbleef voor zijn komst naar België in Frankrijk. Blijkens de stempels in het paspoort dat bij zijn eerste verblijfsaanvraag werd overgemaakt, kwam hij op 18.02.2016 naar Europa, vanuit Brazilië. Betrokkene was toen bijna 28 jaar. Hij heeft aldus het grootste deel van zijn leven in Brazilië vertoefd. Zelfs indien men aanneemt dat hij sedertdien niet meer naar Brazilië zou zijn teruggekeerd, dan nog kan, gezien het feit dat hij er het merendeel van zijn leven heeft geleefd, redelijkerwijze worden gesteld dat hij nog minstens voeling moet hebben met de maatschappij aldaar en nog kennis moet hebben van de taal, de cultuur en de lokale gebruiken. In ieder geval blijkt niet uit het dossier dat de mate waarin hij banden heeft met zijn geboorteland van die aard is dat deze zich verzet tegen het nemen van deze beslissing.

Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene thans tewerkgesteld is of een zelfstandige activiteit voert. Het is dan ook niet duidelijk hoe hij voorziet in zijn levensonderhoud en wat zijn huidige economische situatie is. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene heeft weliswaar in het verleden een inburgeringsattest en taalcertificaten voorgelegd, echter dient te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde attesten niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Het is de DVZ niet bekend wat betrokkenes huidige gezinssituatie is. De administratie weet evenmin waar hij thans verblijft. Uit het dossier blijkt echter wel dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 24.01.2020 niet meer samenwonen. De referentiepersoon deed inmiddels aangifte van de registratie van een wettelijke samenwoning met een andere man. Voor zover geweten heeft betrokkene zelf geen nieuwe relatie, noch is er sprake van minderjarige kinderen met legaal verblijf in België."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is onder andere afgeleid uit de schending van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat haar brief van 23 maart 2022 nooit kon worden betekend omdat hij niet zou zijn ingegaan op de uitnodiging van de stad Mechelen om hem in ontvangst te nemen. Hij wijst erop dat de uitnodiging van de stad Mechelen het nemen van een afspraak veronderstelde, wat hij deed op 25 april 2022, dat de wachttijden voor een afspraak echter zodanig immens zijn dat de effectieve afspraak slechts op 12 augustus 2022 kon plaatsvinden, onafhankelijk van zijn wil. Waarom in deze omstandigheden op 21 juni 2022 aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd gemeld dat hij niet kwam opdagen op de afspraak blijft bijgevolg een raadsel, zo stelt hij. Dat ondertussen de bestreden beslissing werd genomen op 27 juli 2022, zonder de afspraak van verzoeker af te wachten, is onaanvaardbaar en getuigt van een flagrante schending van het hoorrecht. De wachttijden om een afspraak te verkrijgen bij de gemeente kunnen verzoeker niet kwalijk worden genomen. Dit is een onaanvaardbaar probleem van de gemeente waarvoor hij niet verantwoordelijk is en de gevolgen ervan niet kan dragen, zo concludeert hij.

2.3. In haar nota betoogt de verwerende partij dat de kritiek van verzoeker niet kan worden aangenomen. Zij stelt dat uit de bestreden beslissing zeer duidelijk blijkt dat de brief niet betekend kon worden, omdat verzoeker niet langer verbleef op het door haar eertijds opgegeven adres. Zij wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 mei 2022 ambtshalve werd geschrapt van het adres te 2800 MECHELEN, [...], en, zoals in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk wordt aangehaald, heeft nagelaten om zijn nieuwe verblijfplaats kenbaar te maken aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie. De verwerende partij stelt verder dat waar verzoeker aanvoert dat hij op 25 april 2022 wel degelijk een afspraak zou hebben gemaakt bij de stad Mechelen, specifiek om in te gaan op de uitnodigingsbrief van 23 maart 2022, dit strijdig is met de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 juni 2022 werd geïnformeerd bij de stad Mechelen naar de mate waarin de brief van 23 maart 2022 reeds kon worden betekend en dat op 21 juni 2022 de stad Mechelen liet weten dat verzoeker zich nooit heeft aangeboden aan het loket van de stad Mechelen. De kritiek van verzoeker mist dus grondslag, daar waar hij beweert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zijn afspraak bij de stad Mechelen had moeten afwachten, vooraleer de bestreden beslissing te nemen. Nergens blijkt dat hij specifiek in het licht van het socio-economisch onderzoek contact heeft opgenomen met de stad Mechelen, laat staan dat dit tijdig zou zijn gebeurd. De stukken die verzoeker desbetreffend voorlegt, dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, terwijl de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De stukken waaruit volgens verzoeker zijn afspraak bij de stad Mechelen moet blijken, waren niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze elementen, die pas in het kader van onderhavige procedure worden voorgelegd. In het middel van verzoeker is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

2.4. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

[...]”

Naar luid van het derde lid van artikel 42quater, §1 houdt de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf *“rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het*

Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...]

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De verwerende partij beëindigt het verblijfsrecht van verzoeker op basis van de tweede situatie uit 42quater, §1, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet, met name omdat uit de gegevens in het Rijksregister blijkt dat de verklaring van wettelijke samenwoning tussen verzoeker en de referentiepersoon in onderlinge overeenstemming beëindigd werd op 2 december 2021. Verzoeker betwist deze vaststelling niet.

Verzoeker betwist wél het volgende motief in de bestreden beslissing:

“Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 23.03.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek kon niet worden betekend. De stad Mechelen Informeerde de DVZ op 21.06.2022 dat betrokkene werd uitgenodigd om onze brief te tekenen, maar dat hij zich nooit had aangeboden. Op 14.04.2022 werd het voorstel gedaan om betrokkene ambtshalve af te voeren bij gebrek aan gekend verblijfsadres. In ieder geval moet besloten worden dat betrokkene heeft verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen zijn nieuwe verblijfplaats door te geven, een tijdelijke afwezigheid te melden of een eventueel vertrek naar het buitenland aan te geven. Door toedoen van betrokkene kan aldus geen toepassing gemaakt worden van art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.”

Verzoeker voert een schending van het hoorrecht aan, omdat de brief van 23 maart 2022 waarvan sprake niet aan hem is betekend buiten zijn wil om.

“Geachte mijnheer

Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen. Bovendien werd jullie verklaring van wettelijke samenwoning beëindigd. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

1. Het bewijs van uw huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar u heden over beschikt (in eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden).

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches

- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale kas dienstig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. - bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor

privéuitgaven / bij uitkering: attest van uit betalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering/...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

2. Voorts dient u een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald. alsook de omstandigheden waarin u steun heeft bekomen.

3. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

4. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

De Raad stelt vast dat de uitnodigingsbrief in het kader van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet inderdaad dateert van 23 maart 2022. Het administratief dossier bevat geen stuk waaruit blijkt wanneer en op welke wijze de stad Mechelen deze brief heeft trachten te betekenen aan verzoeker.

Verzoeker daarentegen voegt bij zijn verzoekschrift een bevestigingsmail van 25 april 2022 van de stad Mechelen, die luidt als volgt:

"Geachte heer B.D.S.,

Hierbij bevestigen wij jouw afspraak op vrijdag 12 augustus 2022 om 11.00 uur voor Dossier betekenen - verzending DVZ".

Aangezien de bestreden beslissing dateert van 27 juli 2022, en dus van na het moment waarop verzoeker zijn afspraak maakte op 25 april 2022 kon de afspraak in geen geval betrekking hebben op de betekening van deze beslissing. Derhalve moet in alle redelijkheid worden aangenomen dat de afspraak destijds werd gemaakt opdat verzoeker de brief van 23 maart 2022 in ontvangst kon nemen. De verwerende partij die het tegendeel stelt, brengt geen concrete argumenten bij om daar anders over te doen denken.

De stelling van verzoeker dat hij niet eerder dan 12 augustus 2022 een afspraak kon bekomen omdat de wachttijden om een afspraak te bekomen zodanig lang zijn, kan niet worden geverifieerd aan de hand van het dossier. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat de informatie die de stad Mechelen op 21 juni 2022 verstuurde, met name dat verzoeker werd uitgenodigd om instructies te betekenen, maar dat hij zich nooit heeft aangeboden aan het loket, volledig voorbijgaat aan het gegeven dat verzoeker reeds op 25 april 2022 een afspraak had gemaakt.

De verwerende partij heeft vervolgens, op basis van voornoemde mail, de bestreden beslissing genomen, zonder de geplande afspraak af te wachten. Waar de verwerende partij betoogt dat de stukken waaruit de afspraak bij de stad Mechelen zou blijken niet aan haar ter kennis waren gebracht en ze er daarom geen rekening mee kon houden, treedt de Raad haar bij. Het verzuim van de stad Mechelen om correcte informatie te verschaffen aan de verwerende partij kan echter niet worden verweten aan verzoeker, die pas naar aanleiding van de betekening van de bestreden beslissing werd geconfronteerd met het standpunt van de verwerende partij en slechts in het kader van de huidige procedure voor het eerst in de mogelijkheid wordt gesteld om elementen bij te brengen die dat standpunt in een ander daglicht stellen.

Gelet op al het voorgaande is de Raad van oordeel dat verzoeker niet de kans heeft gekregen om zijn individuele situatie toe te lichten aan de verwerende partij, zoals die daarom had verzocht in haar brief van 23 maart 2022, en dat zijn hoorrecht is geschonden. Het feit dat verzoeker niet meer zou verblijven op het door hem opgegeven adres, dat hij ondertussen ambtshalve is geschrapd en heeft nagelaten om zijn nieuw adres kenbaar te maken, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.5. Vervolgens is de vraag aan de orde of verzoeker, mocht hij zijn gehoord, elementen had kunnen aanbrengen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Immers, zoals de verwerende partij terecht stelt, heeft het Europese Hof van Justitie herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze

procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

2.6. De verwerende partij stelt dat verzoeker in gebreke blijft om aan te geven welke informatie hij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben, zodat de aangevoerde schending van het hoorrecht niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

2.7. De Raad kan de verwerende partij niet volgen, om de volgende redenen:

Verzoeker stelt dat hij elementen had kunnen aanvoeren om aan te tonen dat hij zich bevindt in de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat hij voldoet aan de cumulatieve vereisten van het tweede lid, waardoor zijn verblijf niet kon worden beëindigd. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”

[...]

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De verwerende partij is daarentegen van oordeel dat verzoeker niet voldoet aan deze uitzonderingsgrond en motiveert hierover als volgt in de bestreden beslissing:

“De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 05.10.2017.

Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds minstens 24.01.2020, datum waarop na controles op 6 verschillende tijdstippen, de politie noch betrokkene, noch de referentiepersoon kon aantreffen. Bij daaropvolgende controles op 20.02.2021 en 30.10.2021 kon betrokkene evenmin aangetroffen worden in de woning van de referentiepersoon. De heer T. gaf in februari 2021 nog aan dat betrokkene in het Antwerpse op een onbekend adres zou verblijven om de relatie te herstellen. Dat beide betrokkenen nog een minimum aan relatie zouden hebben gehad kan louter op basis van die verklaring niet worden aangetoond. Van personen die pogen hun relatie nog een kan te geven mag verwacht worden dat ze minstens van elkaar weten waar ze verblijven. Nergens blijkt uit het dossier dat betrokkene en de referentiepersoon na 24.01.2020 nog enige vorm van contact met mekaar hadden. Pas in december 2021 kwamen ze nog eens samen in Mechelen om de verklaring van wettelijke samenwoning te beëindigen, wat kan verklaard worden door het feit dat de heer T. plannen had om met zijn nieuwe partner een verklaring van samenwoning af te sluiten. Op 03.03.2022 heeft de heer T. dan ook een verklaring van wettelijke samenwoning ter registratie overgelegd met zijn nieuwe partner. Gezien het voorgaande kan redelijkerwijze besloten worden dat er reeds op 24.01.2020 geen sprake meer was van een gezinscel, noch van een minimum aan relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Zij zijn dus geenszins 3 wettelijk samenwonend geweest”

Verzoeker wijst er in die context eerst en vooral op dat de verwerende partij op arbitraire wijze heeft bepaald dat op 24 januari 2020 er niet langer sprake was van een gezinscel. Hij betoogt dat het niet verrassend is dat bij de verschillende woonstcontroles die voorafgaand aan die datum plaatsvonden er

niemand thuis was, omdat zowel hijzelf als de referentiepersoon overdag werken en ook nog een sociaal leven hebben, terwijl nergens blijkt dat de wijkagent contact heeft opgenomen met één van de betrokkenen om een passend tijdstip vast te leggen.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier twee verslagen “van samenwonen of gezamenlijke vestiging” bevat. Uit het eerste verslag blijkt dat er op 4, 7, 11, 17, 18 en 24 januari 2020 woonstcontroles werden gedaan op verschillende tijdstippen, en dat niemand kon worden aangetroffen. Uit de afwezigheid van de beide partners kan niet zonder meer worden afgeleid dat beide personen sedert 24 januari 2020 niet meer zouden samenwonen. Deze negatieve woonstcontroles kunnen immers ook wijzen op het tegendeel, namelijk dat de partners samen op pad zijn en dus nog een minimum aan relatie hebben.

Het is pas op 20 februari 2021, en dus ruim een jaar later, dat opnieuw een verslag van samenwonen of gezamenlijke vestiging werd opgemaakt waarin de eerste mogelijke aanwijzingen naar boven komen dat er geen gezamenlijke vestiging meer zou zijn. Op dat ogenblik werd de referentiepersoon aangetroffen, die verklaarde dat verzoeker elders woonde in het Antwerpse, voor een time-out omwille van relatieproblemen en om de relatie te herstellen. Bij de vraag sinds wanneer beiden niet meer onder hetzelfde dak wonen staat een vraagteken vermeld. Het is de Raad niet duidelijk of de referentiepersoon daarover al dan niet uitdrukkelijk werd bevraagd.

Verzoeker kan dus worden gevolgd waar hij betoogt dat de datum van 24 januari 2020 als datum waarop geen gezinscel meer bestond, arbitrair en dus onzorgvuldig werd bepaald. Aldus kan niet worden vastgesteld dat op zorgvuldige wijze werd nagegaan of verzoeker voldeed aan de uitzonderingsgrond uit artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De argumentatie van de verwerende partij dat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat deze datum volledig arbitrair zou zijn gekozen aangezien hij sindsdien nooit meer samen werd aangetroffen met de referentiepersoon, terwijl uit verder onderzoek ook is gebleken dat de referentiepersoon kennelijk ook geen enkel idee meer had van waar verzoeker zou verblijven en er geen enkel bewijs kon worden bekomen dat verzoeker en de referentiepersoon vanaf 24 januari 2020 nog enige vorm van gezinsleven onderhielden, doet daaraan geen afbreuk. Immers, indien de verwerende partij reeds in januari 2020 van oordeel was dat verzoeker en de referentiepersoon niet langer een gezinscel vormden, en dat dat zou kunnen leiden tot de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker, dan valt niet in te zien waarom er op dat moment niet werd opgetreden en pas een jaar later opnieuw een verslag werd opgemaakt. Bovendien verwijst verzoeker naar de loonfiches van midden jaar 2022 die nog steeds zowel het thuisadres van verzoeker in Mechelen vermelden als de echtgenoot met inkomsten, en die in ieder geval een indicatie vormen waaruit mogelijk zou kunnen blijken dat er nog een gezinscel bestond. Het loutere feit dat de verwerende partij het daar niet mee eens is, volstaat niet om daar anders over te denken.

De uitzonderingsgrond uit artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet vereist verder dat verzoeker (i) aantoonde werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid Vreemdelingenwet, om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en (ii) beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of (iii) dat hij lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan voorgaande twee voorwaarden voldoet (cf. artikel 42quater, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet).

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat uit het dossier niet blijkt dat verzoeker werknemer of zelfstandige is in België, of voor zichzelf beschikt over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid Vreemdelingenwet, om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, of dat hij lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Verzoeker brengt hiertegen in dat hij sinds 2018 werkt als administratief bediende en dat hij over een voldoende maandelijks salaris beschikt om een volledige financiële onafhankelijkheid te hebben zonder beroep te doen op het Belgische sociale systeem. Hij legt bij zijn verzoekschrift loonfiches van mei, juni en juli 2022 voor waaruit blijkt dat hij werkt als werknemer in België. Hij legt eveneens een bewijs van ziektekostenverzekering voor. Verzoeker betoogt dat hij deze documenten niet heeft kunnen overmaken aan de verwerende partij omdat hij niet is gehoord en dat deze documenten tot een andere beslissing konden leiden. De Raad sluit zich aan bij dit betoog. Zoals hierboven reeds is vastgesteld is verzoeker niet deugdelijk gehoord. Daarnaast wijst de Raad erop dat rekening houdend met de door verzoeker voorgelegde documenten, de beoordeling door de verwerende partij van de bestaansmiddelenvereiste

niet opgaat, aangezien verzoeker bewijzen voorlegt dat hij werkt als werknemer en bijgevolg mogelijk wel zou kunnen voldoen aan deze vereiste.

2.8. Gelet op het voorgaande kan de Raad alleen maar vaststellen dat mocht verzoeker zijn hoorrecht hebben kunnen uitoefenen en hij de loonfiches en het bewijs van ziektekostenverzekering zou hebben kunnen voorleggen, dit mogelijk tot een andere beoordeling van de cumulatieve voorwaarden uit artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet had kunnen leiden en bijgevolg tot een andere beslissing. De schending van het hoorrecht, samen met de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet leiden bijgevolg tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juli 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS